

Spændingen udebliver i Silvia Avallones 'Sort hjerte'

Det er kun, hvis man søger en kærlighedsroman med komplikationer, forklædt som en letbenet udgave af komediedramaet 'Orange Is the New Black', at Silvia Avallones roman 'Sort hjerte' er værd at læse, mener Estrid Dyekjær. Foto: Giovanni Previdi

ESTRID DYEKJÆR

30.08.2025

BØGER // ANMELDELSE – Silvia Avallones *Sort hjerte* lover mørke hemmeligheder og psykologisk drama, men ender som en kærlighedsroman forklædt som socialrealisme.

Sort hjerte

Forfatter: Silvia Avallone

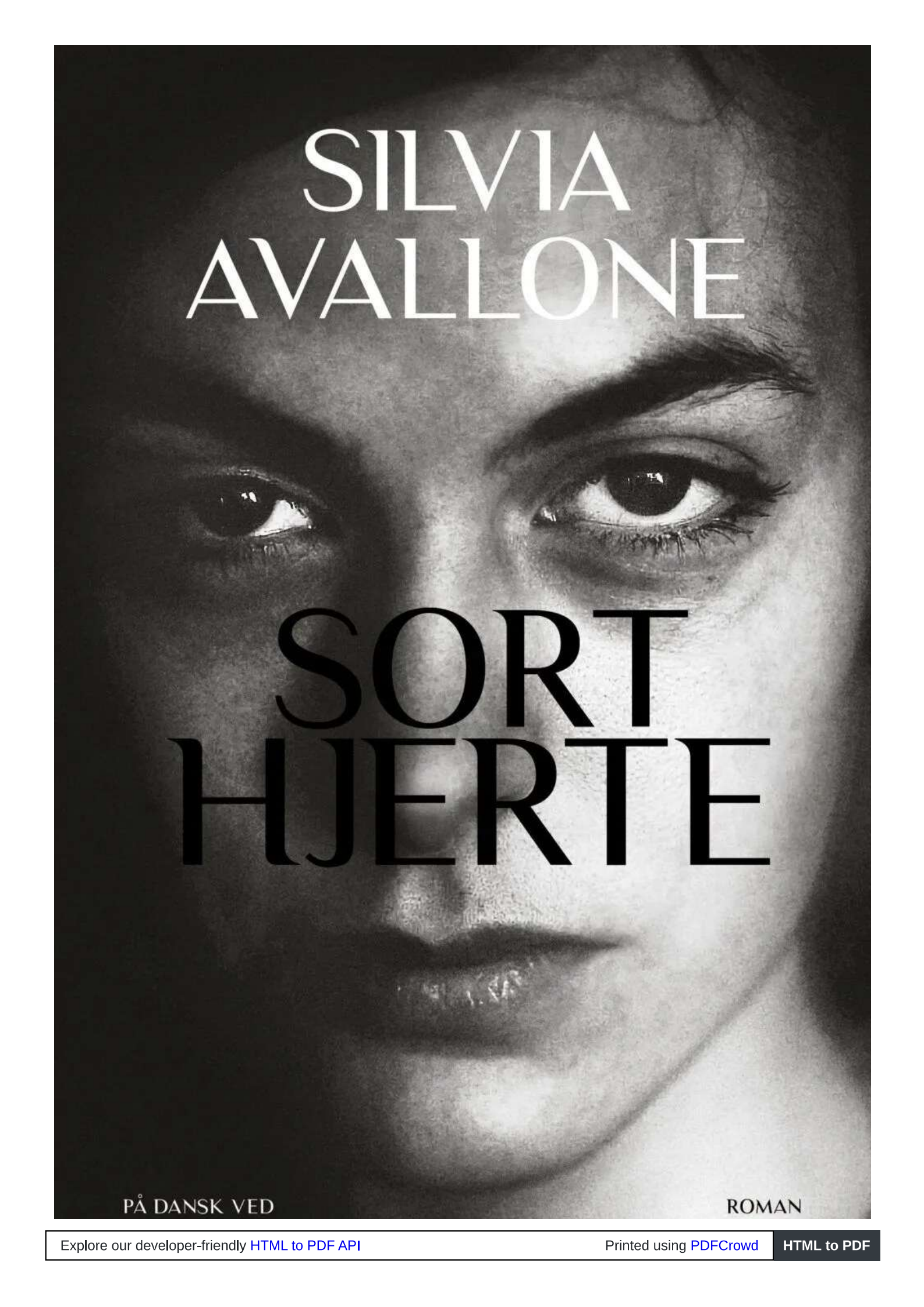
Forlag: Lindhardt og Ringhof

Oversat fra italiensk af Amalie Harder Hesel

Udkom 18. august 2025.

Fra forsiden af Silvia Avallones roman *Sort hjerte* stirrer et par mørke øjne intenst på sin læser og slår romanens mørke tema an: Vi møder vores kvindelige hovedperson, Emilia, da hun er på den stridbare vej op ad bjerget til sin barndoms glemte landsby.

Fra begyndelsen af *Sort hjerte* fornemmer man, at hun har aftjent en straf for en monstrøs handling, men stadig ikke er færdig med at sone i sit eget sind. Derfor søger hun nu isolationen i Sassaia – en by med kun to beboere og forladte huse. Her flytter hun ind, selvom hun er ved at opgive, da hun indser, at der ikke er TV og kun ringe mobildækning. Hun har dog brug for isolationen, mener hun, og det fremgår tidligt i romanen, at det handler om skyld og skam, der skal skånes for nysgerrige blikke.

SILVIA
AVALLONE

SORT
HJERTE

PÅ DANSK VED

ROMAN

Minutter efter, at Emilias far har forladt hende, møder vi hendes nærmeste nabo – *Sort hjerter* fortæller, antihelten Bruno. Efter en tragedie i sin tidlige ungdom, er han gået aldeles i stå og lever, trods sine beskedne 37 år, som en ensom olding på bjerget – så isoleret, at han aldrig har hørt om monsteret fra Ravenna – kvinden, der nu drager ham med sin mystiske fortid og et følsomt sind.

“Oversættelsen af ‘*Sort hjerter*’ fejler ikke noget og beskrivelserne af miljø, landskaber og perlerækken af hændelser er også stærke

Far og datter er et umage par. Hun er lukket og hemmelighedsfuld og han føler sig så skamfuld over at have overlevet den ulykke, som kostede hans forældre livet, at han ikke tillader sig selv nogen glæder. Nu bliver han dog forelsket og gør alt for sin udkårne; han skaffer hende et job, fragter hende rundt i byen og ignorerer de skeptiske blikke fra andre beboere i den nærliggende lidt større landsby.

Fra starten af *Sort hjerter* er det klart, at Emilia har begået en udåd, men som læser holdes man hen i det uvisse omkring gerningen et langt stykke ind i romanen. Også den alvidende fortæller Bruno er uvidende om hændelsen, der undervejs antydes i vendinger så man forventer en massakre a la slutscenen i Stephen Kings film ‘Carrie’.

”Forskellene på deres kroppe i badetøj var en skærende kontrast mellem dem. Den storbarmede og den magre, den modne og den flade....[...]” Hun var tjenestepigen. Statisten i den storslåede film med den anden i hovedrollen.”

Da den kriminelle gerning endelig beskrives – kort før bogens slutning – er der da heller ikke langt fra hændelsesforløbet i de to romaner – bortset fra at vores Emilia ikke afslutter med en massakre, men ‘nøjes’ med et enkelt drab, der i retten får dom som en tilståelsessag – dog med forsæt, hvorfor straffen lyder på seksten år.

”Hvis hun havde nøjedes med at tænke de ting, ville hun måske have fået ni-ti år i fængsel. Men Emilia skrev dem ned, sort på hvidt. ...[...]... Fem usle ord. Udspyet i raseri, misundelse. Fem ord, der senere skulle blive ‘skærpende omstændigheder’, et af beviserne på, at hun handlede med forsæt”.

Drabet, hun har begået, virker næsten skuffende banalt, efter de mange antydninger af Emilia som et monster – ikke mindst underbygget af, at fortælleren Bruno, trods sin stormende forelskelse forviser hende, da han ad omveje får nys om hendes fortid. En

overreaktion, der måske er realistisk, men som dog indikerer en langt værre udåd, end den vi senere finder ud af, er blevet begået.

Hans reaktion er voldsom, men det forbliver uklart, hvad han egentlig reagerer på: Føler han sig bedraget, fordi den hemmelighed han hele tiden vidste hun holdt på, var værre end forventet? Fordi alle andre kendte til hendes fortid, eller fordi han er bange for at hun vil gentage sin udåd? Romanens tråd tabes der og samles ikke op igen, før han, uden beskrevne mellemregninger, når frem til, at kærligheden er en gave så stor, at den kan løsne op for hans egne traumer og slette Emilias fortid.

Emilia *har* dræbt et andet menneske og det *er* utilgiveligt, men ved at antyde noget langt værre – hvad det så end skulle være – bliver læserens tilgivelse lettere at opnå. Man forstår ligefrem det had hun nærer til sit offer og synes næsten veninden har fortjent sin skæbne – også selvom de to pigers relation og konflikt givetvis kan genfindes i hver anden folkeskoles afgangsklasse og på ingen måde bør retfærdiggøre fysisk vold med eller uden dødelig udgang.

Efter sin overreaktion på *Sort hjertes* point-of-no-return besinder den gode Bruno sig og tager atter kontakt til sin kæreste, der ellers er flygtet tilbage til en veninde fra fængslet – Marta hedder hun og hun er en benhård dame, der er fuldt bevidst om sin egen fortid og uhensigtsmæssige måde at håndtere den på. Hun har dog fået mest muligt ud af fængslingens uddannelsesmuligheder og lever nu et liv i en form for luksus, der også kommer Emilia til gode.

Økonomisk er der ingen smalhals og de sagsbehandlere, undervisere og andre myndighedspersoner, Emilia har mødt undervejs, kæmper alle målrettet for at give hende et nyt liv – vi venter bare på hendes egen tilgivelse og soning. Det er vanskeligt ikke at blive irriteret på denne ret forkælede pige, hvis far har fulgt og båret, støttet og betalt, imens Emilia forbliver kuert af sin egen skyldfølelse.

Spændingen i ‘Sort hjerte’ udebliver

Oversættelsen af *Sort hjerte* fejler ikke noget og beskrivelserne af miljø, landskaber og perlerækken af hændelser er også stærke; man får lyst til at flytte ind i den glemte bjergby og flygte over hals og hoved fra fængslets isolation – også selvom det nærmest beskrives som et langvarigt efterskoleophold. Problemet er, at den spænding forfatteren forsøger at opbygge udebliver – eller rettere – den bliver udvandet, netop fordi den bliver så omhyggeligt konstrueret.

Man hader ikke Emilia for hendes gerning og det er måske her forfatterens research skinner tydeligst igennem. I efterskriftet af *Sort hjerte* beskrives, hvordan Silvia Avallone via et forløb i Bolognas ungdomsfængsel er kommet tæt på de indsatte.

Måske denne oplevelse har mildnet blikket på de dømte, så enhver udåd kan sones og tilgives, så længe den skyldige angrrer.

”Jeg var den sidste, der så hende. Jeg var den sidste hun så...[...]...Det kommer man sig aldrig over.”

Og Emilia angrrer! Hun angrrer så meget, at hun trods den lange straf fortsat ikke føler, hun fortjener et liv. Fængselsopholdet var ikke straf nok i Emilias optik, selvom det har kostet hende alle ungdomsår og begyndelsen på voksenlivet.

Side for side nærmer vi os dog forløsningen, i takt med, at Emilia åbner sig for Bruno. Hun finder en vej til sin egen soning, uden dog at få styrke til selv at fortælle sin historie. Den opgave overlades til Bruno og det greb er enten galt eller genialt. Genialt fordi Bruno bearbejder Emilias historie gennem kærlige briller og med det filter Emilia selv lægger over sin historie, da hun endelig fortæller den. Galt fordi formen tager broden af alvor ud af historien og efterlader en lidt tom følelse af en socialrealistisk roman, der blev forvandlet til romantisk sødsuppe.

”...Nu ved jeg, at den ondskab, man bliver udsat for, er meget bedre end den, man forvolder. Man kan aldrig undslippe den ondskab man selv udøver.”

Sort hjertes pointe, hvis en sådan findes, er, at den ondskab man udsættes for ikke er nær så svær at tilgive, som den man selv forvolder. Denne pointe er også sammenfaldende med stakkels Bruno, der pludselig, femogtyve år efter sit livs tragedie, træder ud af bitterhedens kåbe, lægger armene om Emilia og hjælper hende med at sone.

En del af soningen består så åbenbart i at nedfælde hendes historie og han gør det med stor kærlighed og selvkritik. Hvorfor tilgav han ikke noget før? Hvorfor lod han sit eget liv smuldre og relationen til sin søster sygne hen. Alt dette og meget mere sættes i perspektiv, og fylder også denne læser med undren. Særligt fordi romanens form med Bruno som den alvidende fortæller fratager Emilia hendes stemme og på den måde faktisk fastholder hende i et fængsel. Hun forbliver en anonym stakkel, som ikke får hverken krop eller karakter. Hun bliver en smule ligegyldig for alle andre end Bruno.

Sort hjerte giver intet indblik i det italienske fængselsvæsen eller den kriminelle underverden, ej heller får man eksistentielle åbenbaringer, men hvis man søger en kærlighedsroman med komplikationer, forklædt som en letbenet udgave af komediedramaet *Orange Is the New Black* er man kommet til det rette sted.

[Klik dig videre til meget mere kulturstof her.](#)

ESTRID DYEKJÆR

Estrid Dyekjær er forfatter, foredragsholder og podcastvært - blandt andet på den litterære podcast Læsekrogen. Hun debuterede i 2019 med 'To Liv' og har siden udgivet 6 romaner, senest 'Frugterne Falder' i 2025.

POV Overblik

Støt POV's arbejde som uafhængigt medie og modtag **POV Overblik** samt dagens udvalgte tophistorier alle hverdage, direkte i din postkasse.

- Et kritisk nyhedsoverblik fra ind- og udland
- Indsigt baseret på selvstændig research
- Dagens tophistorier fra POV International
- I din indbakke **alle hverdage** kl. 12.00
- Betal med **MobilePay**

For kun 25 kr. om måneden giver du POV International mulighed for at bringe uafhængig kvalitetsjournalistik.

25 kr./md.

Overblik

TOPHISTORIER

SENESTE

DEBAT

PODCAST

SPONSOREREDE ARTIKLER

ARRANGEMENTER

SKRIBENTBASEN

POV STUDY

POV International

HVAD ER POV?

REDAKTION

SKRIBENTERNE

GÆSTESKRIBENTER

SAMARBEJDSPARTNERE

DEBATREGLER

BLIV MEDLEM

HANDELSBETINGELSER